

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

argumenti, convincentem prudentiali: fidei credibilitatis evidentiam practicam importantis, idcirco ex tali Ecclesie consensione accrescit Papæ iudicio aliquod certitudinis practicæ convincentis fundamentum, ut exinde jam dici queat quoad nos reddi certius, quod Papæ iudicium ex Petra & Cathedra ipsius Apostolicæ promanarit.

PROBATIO III.

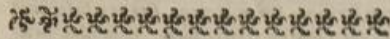
Prioris continuativa & explicatoria per similitudinem mox exponendam.

46. Adaptari hæc percommode potest illud Christi verbum Matthæi 5. dicentis: Neque accendunt lucernam, & ponunt eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus, qui in domo sunt. Dum namque Papa definit ex Cathedra Apostolicæ, profert verbi Divini lucernam, ex ipso fidei lumine accensam, primitus quidem peccatore suo reconditam, sed postea diplomate suo fidelium conspectui exponi inchoatam, ubi verò consensione Ecclesie est comprobata, super candelabro eatenus positam, ut luceat omnibus, qui sunt in domo sanctæ Ecclesie. Hæc enim Ecclesie vel in Concilio Oecumenico repræsentatæ, vel in fidei unitatem conspirantis consensio, est quasi candelabrum, præbens evidentiam credibilitatis prudentialis, in vi cuius argumentum practicæ convincens resulter ad fidei assensum, Verbo Dei per Papam ex Cathedra loquentem definito necessariò præbendum. Quomodo modum igitur candelabrum nihil lucis affundit lucernæ super ipsum positæ, attamen hæc adaptat, ut lucere possit omnibus, qui in domo sunt; sic Papæ ex Cathedra definitis iudicium ipsa per Primam Veritatem specificatâ certitudinem collucens, nullum certitudinis fidei propriæ incrementum recipit ex Ecclesie consensione, attamen per hæc, ceu prudentialis credibilitatis practicæ convincentem evidentiam adaptatur, ut luceat omnibus, qui sunt in sancta domo Ecclesie, quatenus ex Ecclesie consensione resulter obligatio, sub ipsa fidei necessitate constringens ad assentiendum dogmati per Papam definito, in vi cuius, oporteat, respectu dogmatis tali modo super candelabrum positi, intellectum captivare in fidei ac Primæ Veritatis obsequium.

Corollarium.

47. Ex dictis infertur. Hanc propositionem, quod iudicium Papæ ex Cathedra loquentis sit omnimodè certum, ac irreformabile, non ineptè æquiparari posse cum ista propositione; quod de fide sit, Innocentium XI. esse Papam legitimum, Christi in Ecclesia Vicarium, Pastorem Oecumenicum. Explicatur. Quomodo modum enim ista posterior propositio est de fide, quatenus continetur in hac universali, quod legitimus Petri Successor sit Christi in Ecclesia Vicarius, & Pastor Oecumenicus, sic dogma à Summo Pontifice definitum est de fide, quatenus

continetur sub ista universali, quod Petri Successor loquens ex Cathedra Apostolica sit Petra, super quam ædificatur Ecclesia, cumque Ecclesie ædificatio sit formaliter per fidem, oportet, quod dogma à Papa taliter definitum sit fidei verbum. Quamvis proinde extiterit fidei Divinæ certum, quod Innocentius XI. ab illo statim instanti, quo per Cardinalium designationem coepit esse legitimus Petri Successor, inceperit esse Christi in Ecclesia Vicarius & Pastor Oecumenicus, attamen ipsissima hæc fidei veritas quoad nos ex tunc primùm accepit convincentem prudentialis credibilitatis evidentiam practicam, quando non rumoribus duntaxat humanis, seu litteris quantumvis authenticis fuit ad nos delata, sed quando ei accessit consensio Ecclesie. Pari igitur ratione, si Papa ex Cathedra definiat fidei articulum, litteræ quantumvis authenticæ ultimam quoad nos certitudinem, & prudentialis credibilitatis evidentiam consummatam sub fidei necessitate constringentem ad credendum non adferunt, quod Papa sit locutus ex Cathedra, sicque adeo dogma tanquam de fide certum definitum fuerit, nisi mediante Ecclesia in Concilio Oecumenico repræsentatæ, vel in fidei unitatem conspirantis consensione.

DISQUISITIO III.

Verum ex sacris Litteris demonstrari queat, Papam ex Cathedra loquentis iudicium esse irreformabile.

§. I.

Hujus quaestioni resolutionem affirmativam affirmant Doctores ipsidem semper sacre Scripturæ textibus, diversimodè licet pro ingeniorum varietate applicatis. Quia proinde ipsissima hæc iudiciorum in hominibus discrepantia delectatur differentibus proponendi modis, visum nobis est operæpretium, aliorum Doctorum iudicia hæc super re prius audire, quam ut nostram ex ipsidem Divinis Oraculis argumentandi methodum proficemus.

2. Author igitur de libertatibus Ecclesie Gallicane cit. lib. 7. cap. 2. ad præsens institutum, sequenti normâ procedit. Summum Pontificem, inquiens, esse Caput Ecclesie, profelli sunt etiam ipsi Episcopi Parisiis anno proxime præterito congregati ad cohibendam Curiam Romanam, ne, ut ipsi metuere videbantur, jurisdictionis Episcopalis jura paulatim invaderet, & infringeret. Et sanè Concilium Constantiense, cui Galli tantum deferunt, inter alios Wicleffi articulos, illum damnavit, qui hanc Papæ dignitatem, auctoritatemque abrogabat. Quoniam autem fundamento nititur Catholica doctrina, hæreticorum, & schismaticorum acephaliæ opposita? Ubinam Evangelij de Pontifice Romano sit mentio, cum ne quidem Pontifex Romæ existeret, quando res in Evangelio narratæ

X y y y 3

geitæ

Disquis. II. PROBATIO II. Quod ostenditur fidei firmam esse de qual... in summo Pontifice... consensione... ipsa supra dicitur... quæcunq; aliquid... ritate.

gestæ sunt? Sufficit, inquit, ut certò sciamus, Summum Pontificem esse successorem S. Petri, ut inde certò etiã colligamus, illum hujus esse dignitatis & autoritatis hæredem. Ita est omninò. Ad Divinam enim providentiam pertinet, ut quibus idem confert officium, eandem tribuat autoritatem.

3. Atqui evidentiùs in Scripturis (de Traditione enim constat ex sequentibus capitibus) patet, D. Petrum, ut supremum Ecclesiæ Pastorem, tam privilegium non errandi in fide obtinuisse à Christo, quàm Romanos Pontifices fore sancti Petri successores in cura universarum Christi ovium, cur ergo, qui in Romanis Pontificibus istud sancti Petri officium agnoscunt, etiã nihil à fide alienum statuendi prærogativam eis non concedunt? Petrum, ut Ecclesiæ Pastorem privilegium non errandi à Christo accepisse, ita est in Evangelio luculentius significatum, ut nihil videatur in eo luculentius. *Lucæ 22. ait Dominus: Simon, Simon, ecce sathanas expetivit vos, ut cribraret sicut triticum: ego autem rogavi pro te, ut non deficiat fides tua, & tu aliquando conversus confirma fratres tuos.* Quocirca patet primò, Christum aliquam Petro præ ceteris Apostolis gratiam postulasse; ad eum enim singulariter dirigitur sermo: *Simon, Simon; Pro te; Fides tua; Et tu; Confirma fratres tuos.* Quodque prælationem Petri specialius indigitat, cum communem omnium Apostolorum circa fidem tentationem commemorasset, reliquis prætermisissis, ad Petrum solum sermonem dirigit: *Ecce sathanas expetivit vos; Ego rogavi pro te: Sed quid dico prætermisissis? Imò eorum expressã factã mentione, sed eo fine, ut doceat eos à Petro, vel eorum successores à successoribus eius confirmandos in fide; Et tu aliquando conversus confirma fratres tuos.* Secundò patet, hanc gratiam à Christo impetratam Petro, non ut privatæ personæ tantum, sed ut Apostolo, & Apostolorum ipsorum Pastori; *Ut non deficiat fides tua; Et tu confirma fratres tuos.* Tertio conjunctio, & causam indicare videtur, cu Christus pro Petro specialiter rogaverit, si demque indeficientem exoraverit, scilicet, ut alios confirmaret; *Non deficiet fides tua; Et tu confirma fratres tuos.* Quod ad officium, atque adeò ad successores pertinet.

4. Porro, quã ratione alios posset confirmare, qui titubaret ipse? vel potius quomodo posset labantes sustinere, aut lapsos erigere, si ipse non solum per hæresim jam corruisset, sed etiã alios per propositionem hæretici dogmatis, publicè toti Ecclesiæ factam, ad casum posset impellere? Necesse est, ut firmiter stet, cujus officium est aliorum impedire casum, aut ruinam reparare: eum, qui dux aliorum constituitur, oculis valere oportet. Alioquin illorum incolumitati non consulitur, sed utrique ad foveam mittuntur; præsertim, dum non est alius, qui à recto tramite deviantes moneat. Quod à Jdo, ne quis reponat, posse fideles à Summo Pontifice deceptos ad veritatis viam revocari à Concilio Generali. Sicut enim (quod in anterioribus no-

tavimus) tribus primis facultis impossibile fuit, Concilium Generale congregare, ita totidem, & pluribus posset eadem facultas esse, his præsertim temporibus.

Sed ut ad propositam rationem redeamus, quo Scripturæ loco tam aperte declaratur, Romanum Pontificem esse Beati Petri successorem, & Caput Ecclesiæ, quod de fide esse, concedunt etiam Illustrissimi Episcopi Gallicani; quam eo, quod adduximus, testimonio constat, Beato Petro, ut Ecclesiæ Capiti, & Supremo Pastori datam esse fidem indeficientem.

Dum Christus *Joann. ult.* suas oves Petro pascendas commisit his verbis: *Pasce oves meas, nonne cum officio, cetera etiam, illi ritè obeundo necessaria claritas est; quo in genere videtur fuisse indefectibile in materia fidei iudicium.* Cum enim id maxime curare debeat spiritalis Pastor, ut fides incorrupta servetur in grege, quippe quæ radix sit, quæ permanente, reviviscere ceteræ virtutes possint, quæ sublatâ, penè omnia sublatâ sit spes salutis, ac sine fide impossibile sit placere Deo, vel salutem æternam consequi: convenit omninò, ut cui suprema totius gregis Domini cura incumbit, eâ dote præditus sit, ut oves ipsius vocem sequentes a venenosis errorum herbis se non inficiendas, sed salubribus veritatis pascuis alendas, & impinguandas securissimè confidant.

Præterea, ut Ecclesiæ, quæ est columna & firmamentum veritatis (hanc enim eî dotem tribuit Spiritus sanctus per B. Paulum 1. *Timoth. 3.*) firmiter stet, necesse est, ut firmamentum, quo nititur, sit in fide firmum, & inconcussum, Petrus autem, ejusque adeò Successor Romanus Pontifex est fundamentum Ecclesiæ, id est, quando toti Ecclesiæ fide credenda proponit, in fide ipse firmissimè stare, ne illo deficiente, totum Ecclesiæ corruat ædificium. Ecquis enim, nisi fortè ab Ecclesiâ cum modernis hæreticis extorris, concedere audeat, Ecclesiâ concidere posse, dicente Christo post verba modò adducta: *Et porta inferi non prævalent adversus eam? Quis sine horrore audiat, vel audit etiã omninò hominem blasphemantem, & confitentem Christum viro stulto, qui ædificavit domum suam super arenam? Hinc sequeretur error hæreticorum: Et descendit pluvia, & fluxerunt venti, & irruerunt in domum illam, & cecidit, & facta ruina illius magna.* Nonne potius Christus super Petram ædificans Ecclesiam suam, assimilabitur viro sapienti, qui ædificavit domum suam super Petram. *Et descendit pluvia, & venturæ flumina, & fluxerunt venti, & irruerunt in domum illam, & non cecidit? Sed quæ tantæ firmitatis est causa? Fundata enim erat super Petram.* *Matth. 7.*

Certè non sine aliquo mysterio Christus nomen proprium Simonis in nomen Petri, aut Petræ commutavit, hoc enim tantum signi-

significat vox Græca, & ita Christus ipse interpretatur. Mystrium autem illud indicant verba supra relata: Tu es Petrus, & supra hanc Petram adificabo Ecclesiam meam. Quorum enim Christus post confessionem lux Divinitatis à Petro, revelante Patre cælesti, factam, dixisset: Tu es Petrus, nisi eo nomine significare voluisset, se hanc ei dignitatem pro illius confessionis præmio conferre, ut immotum esset Ecclesiæ fundamentum, sicut explicant verba sequentia: Et super hanc Petram adificabo Ecclesiam meam.

9. Hæc autem dixit Christus Petro post publicam illam fidei professionem: Tu es Christus filius Dei vivi, quam tantoperè laudavit Christus: Beatus es Simon Barjona, quia caro & sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus, qui in cælis est: Et ego dico tibi, quia tu es Petrus &c. quam confessionem solus edidit Petrus, licet interrogati omnes Apostoli fuissent: Vos autem, quem me esse dicitis? Ut intelligas, eum totam Ecclesiam repræsentasse, cujus futurus erat fundamentum.

S. II.

Referuntur ac expenduntur Adversariorum argumenta cum responsionibus, & conclusione super ijs reflexivâ.

10.] Auctor Regalis sacerdotij lib. 3. §. 2. n. 4. observat, si Adversarij Conciliorum auctoritatem Pontificia ita præferrent, ut tunc solum Pontificis sententias & definitiones in dubium vocarent, cum à Concilio improbantur, tolerari utcumque posse: sed ipsos, nullius Concilij expectatâ sententiâ, sibi judicium arrogare super reformandâ Papæ definitione, eo solo prætextu adductos, quod Papa extra Concilium errare possit. Circa hoc igitur prætextum, sed uti inferius patebit, fallum principium, videre hic liceat, quibus adversa pars nitatur argumentis.

ARGUMENTUM I. Adversariorum.

11. EX parte istorum opponitur. Ipsosmet sanctos Patres, & Canones dicere, quod Pontifex in hæresim lapsus judicari debeat à Concilio. Supponitur ergo, posse in hæresim labi.

Responsio.

12. Auctor præcitatus §. 9. n. 1. respondet. Canones expressè loqui de errore personali, non judiciali. Nempe Pontificem posse quidem hæreticum esse, non tamen posse hæresim publicè, & ex Cathedra docere, quem admodum Petro, ac Ecclesiæ promissum fuerit. Etenim error personalis vel occultus est, vel privatis descriptionibus à Pontifice sine imperio inspectus, nihil adeo nocens Ecclesiæ, cum omnes sciant, Pontificem extra Cathedram

errare posse, nec illius privatas opiniones alio vultu, quam privati Doctõris legant, tantumque illis tribuant, quantum ponderi & rationis habent. Cujus rei exemplum in Veteri Testamento habetur Num. 14. ubi Baalam Propheta Dei, quamvis vellet, maximeque percuperet, populo Israelitico maledicere, nunquam tamen Deo prohibente, potuit: Non potero, inquit, præterire sermonem Domini Dei mei. Neque Summo Antiqui Fœderis Sacerdoti canebat Oraculum, nisi sacris induto, & Pontificem agenti. Idem ergo est dicendum de Romano Pontifice lequente ex Cathedra.

Objectio.

13. EX parte adversa replicari potest. Perpetuum fore miraculum, si homo dicatur errare non posse, vel quam in se concepit, hæresim docere non posse.

Responsio.

14. Idem Auctor ubi supra respondet. Verum idci, si per miraculum hic intelligatur res visibilis naturæ superior: neque verò istud in Ecclesiâ esse novum, sed quotidianum, uti patet in justificatione peccatorum, administratione Sacramentorum, & incruento Missæ sacrificio. Nec porro difficilius esse Deo, agere supra, ac juxta naturam, cum omnia voluntate, ac nutu peragat, nihilque naturæ creaturæ sit magis innatum, quam volenti Deo obedire, ut quidquid, agente Deo, naturæ supra naturam accidit, ipsi sit magis consentaneum, quam ipsa natura, quam Philosophi vocant potentiam obedientialem.

ARGUMENTUM II. Adversariorum.

15. EX parte adversa licet 2. argumentari. Assentientia Spiritûs sancti est Romano Pontifici ea sub conditione promissa, ut is in rebus fidei declarandis sufficientem adhibeat diligentiam, humanoque procedat modo, prout in rebus arduis, summi que momenti homines solent, nec enim, si intemperijs agitato aliqua excideret constitutio, eam continuo per fidei dogmata recipendam esse. Unde duplex duci argumentum. Primum, quia ut huic necessariæ diligentie satisfiat, videri Concilium omninò necessarium, quippe cum hujus indictio sit supremus gradus humanæ diligentie, quâ major adhiberi non possit. Secundum, quia nobis constare non potest, an Romanus Pontifex sufficientem, & inveniendam veritati necessariam adhibuerit diligentiam, ideo etiam constare non posse de veritate ab eo factæ decisionis, usque quæ alligata sit illi diligentie.

Responsio.

16. PRæfatus Auctor Regalis sacerdotij cit. §. 9. n. 3. respondet. Verum esse, quod oportet,